

## АБОНАМЕНТЪ.

За България год. 20 л.  
6 м. 12 л.  
За странство . 40 л.

Един брой 20 стот.

Телефон № 358.

## ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански народен съветъ

## ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по споразумение.

Адресъ:

ул. „Левски“ № 16  
Телефонъ № 196

Излиза  
сряда и сбота.

Ракописи не се връщатъ.

## Българи и ромжии прѣдъ конференцията на мира.

И другъ пътъ сме посочвали умѣнието, съ което ромжиятъ организиратъ своята кампания на насъскване срѣщу насъ. Тѣ познаватъ много добръ психиката на широката публика и сж въщи да я използватъ така, че тѣхнитѣ и най-дрѣзки измислици минаватъ за истина въ очитѣ поне на тая публика.

Ако направо ромжиятѣ вѣстници биха лансирали нѣщо, то отъ самото начало би подлежало на съмнѣние. Затова тѣ прибѣгватъ до разни чужди агенции и до разни чужди вѣстници и по тоя начинъ, отъ една страна, измислицитѣ се ползватъ съ по-голямъ кредитъ, а отъ друга, отговорно-тѣта за тѣхъ остава въ тежестъ на другитѣ.

По тоя начинъ ромжията официозна преса успѣ да отправи най-големѣ дѣрзости по адресъ на мирната конференция. Ту белгийски, ту френски, ту други вѣстници редъ по редъ се нахвърляха противъ делегатитѣ на великитѣ сили въ защита на Ромжия, а „Винторулъ“ съ скромностъ прѣпечатваше всичко това като чуждо мнѣние, при все, че източникътъ е безспорно ромжия.

Това, което правятъ съ великитѣ сили, въ много по-голямъ размѣръ и съ повече дѣрзостъ ромжиятѣ инспириратъ противъ скромната, побѣдената и беззащитната България. И особено сега, когато изглежда, че има да се разглежда нѣкаква смѣтка между българи и ромжии, послѣднитѣ бързатъ да си създадатъ атмосфера противъ насъ, като че ли не е достатъчно онова, което е направено до сега, за да бжде очернено всичко българско.

Тѣзи мисли ни ги внушава статията „Пакъ българитѣ ли?“, помѣстена въ популярния органъ на либералната партия „Вестя“ (Извѣстие):

„Изглежда, както ни съобщаватъ парижкитѣ вѣстници, че и тоя пътъ българската меголомания не е прѣчупена, слѣдъ крушението, което постигна надмѣнна България.“

„Побѣдена, унижена, тя пакъ се одѣрзостява да издигне глава и да отправи заплашвания противъ нѣкогашната си благодѣтелка Ромжия, спрѣмо която бѣше непризнателна въ миналото, и която би могла единъ день да ѝ поиска смѣтка за това.“

„Отъ Женева съобщаватъ на Балканската Агенция, че извѣстието за завазмането на Будапеща отъ ромжиятѣ войски е прѣдизвикало унижение въ всичкитѣ български кръгове.“

„Българскитѣ вѣстници ожесточено нападатъ ромжиятѣ правителство и Съглашението и увѣрватъ унгарския „продетариятъ“ за пълната симпатия на България.“

„Въ дѣйствителностъ, поражението на унгарскитѣ болшевики и влизането на ромжиятѣ войски въ Будапеща никакъ не се очакваха отъ българскитѣ политически маже и отъ офицеритѣ, които бѣха убѣдени, че унгарцитѣ ще успѣятъ въ своето ненадейно нападение и не очакваха, освѣтъ ромжиятѣ поражение, за да направятъ отъ своя страна сѣвернитѣ си съсѣди.“

Тая измислица, скроена отъ нашитѣ „сѣверни съсѣди“ по брѣга на Джамбуца, е само лансирана въ Женева чрѣзъ канала на „Балканската Агенция“, за да даде възможностъ на ромжиятѣ преса да даде достовѣрностъ на новата си интрига. И „Вестя“ продължава:

„За това казахме, че урокътъ отъ миналото не послужи за нищо на българитѣ. При все, че сж побѣдени и унижени отъ всѣка гледна точка, налитѣ си грѣшки, тѣ се одѣрзостяватъ да ни се збѣятъ и да направятъ съюзницитѣ, отъ които тѣхната дипломация проси кака милостъ“. Слѣдва единъ голѣмъ пасажъ, цензуриранъ изцѣло и вѣстникътъ продължава:

„Това сж фактъ (?), които ни посочватъ краснорѣчиво, какви сж намѣрението на българитѣ спрѣмо насъ въ навечерието на срока, установенъ отъ съюзницитѣ за сключване на договора за миръ съ България, и посочватъ намирената конференция, колко могатъ да бждатъ основателни ангажиментитѣ, които тази държава ще вземе прѣдъ ареопага на мира.“

„Ако днесъ, когато българската територия е окупирана отъ френската армия, а българскитѣ делегати се готвятъ да узнаятъ съдбата, която имъ е създадена слѣдъ двойствената политика, която водиха спрѣмо Съглашението; ако сега не могатъ да обуздаятъ чувствата на умраза спрѣмо Ромжия, и както узнаваме, даже противъ Съглашението, противъ войницитѣ на която тайно насочватъ убийственото оружие (Това е най-безобразната отъ цѣлата серия скроени клевети на нашитѣ зловни врагове, редъ „Д“), какво ще бжде утрѣ, когато ще видятъ съдбата си рѣшена, както не очакватъ?“

„Снисходителността, която би могла да се прояви спрѣмо това плѣме отъ страна на конференцията, би прѣдставлявала голѣма грѣшка, защото отъ нея биха се насърдили нови машиниции на българитѣ и би се създаде единъ изворъ на вѣчно несъгласие, в дѣйствието на който Балканитѣ отново биха могли да бждатъ центъръ на нови ожесточени войни.“

Сега разбираме, защо „Балканската Агенция“ бѣ лансирала своята

телеграма за нѣкакво разочарование на българитѣ отъ пропадането на унгарския комунизъмъ. Подобно разочарование не е проявилъ нито единъ вѣстникъ въ България, нито единъ партисен органъ, изключая може би, вѣстникътъ на безотечественицитѣ, на нашитѣ комунисти, които въ изборитѣ имаха пълното съчувствие на инороднитѣ капиталисти отъ България, оржия на интереситѣ на нашитѣ съсѣди.

Българското общество е разочаровано, обаче, когато вижда, че великитѣ принципи на Уйлсона и на неговитѣ сподвижници въ Парижъ не сж могли да засегнатъ дори най-повърхностно мозъцитѣ и сърцата на нашитѣ съсѣди.

Специално ромжиятѣ, — тѣ сж, които ни интересуватъ най-много, — останали сѣвършено неповлияни отъ духа на врѣмето, и при все, че сж обградени отъ всѣкъдѣ съ недоволни съсѣди — нѣкои отъ които далече не ще останатъ винаги безсилни и разпокъсани — искатъ на всѣка цѣна конференцията на мира да бжде жестока, вмѣсто да бжде справедлива; да наказва, вмѣсто да възстановява; да заробва, вмѣсто да създава приятелски народи.

А че жестокостта, наказанието, робството не сж добри стражи на мира и на спокойното развитие, това е ясно. Кой тогава не е научилъ нищо отъ миналото? Ние ли, побѣденитѣ и несправедливитѣ, кои о и вчера, както и днесъ, можемъ да кажемъ, и сме длъжни да кажемъ, че искаме да бждемъ национално обединени, каквото и да става, или ромжиятѣ, които побѣдата, която други извоюваха, ги прави да се самозабравятъ и да искатъ да заробятъ всичко, което близки лакомство имъ око.

И. С. Кюстенджалиевъ.

### Ромжия въ задѣнена улица.

Блокъ за защита на балканскитѣ плячкаджии.

Органътъ на г. Таке Ионеску, в. „Ромжия“ пледира на уводно мѣсто съставянето на единъ блокъ отъ държави — петъ на брой, — които се бориха на страната на Съглашението или сж създадени въ врѣме на войната, и които иматъ единъ общъ интересъ по отношение на Германия и Русия. Това сж Полша, Чехословакия, Югославия, Ромжия и Гърция.

Между всѣка една отъ всичкитѣ тѣзи държави и нейнитѣ съсѣди има нѣкакъвъ антагонизъмъ, който налага съставянето на единъ блокъ. Полша обгрѣща досга германци, сѣщо и Чехословакия, и антагонизмътъ между тѣхъ и Германия ще сжестествува. Югославия е една прѣграда на германизма въ стрѣмежа му къмъ югъ. Ромжия отдѣля, подобно на Полша, Русия отъ западна Европа, а подобно на Сърбия, спира ходътъ на германизма къмъ Изтокъ, „гдѣто той дълго врѣме ще бжде очакванъ отъ българитѣ, като спасителъ“. Ако Унгария и Австрия не бждатъ обуздани отъ околнитѣ държави, тѣ ще се стрѣматъ да се ориентиратъ къмъ Германия. А на югъ, възродениятъ елементъ довършва веригата отъ държави повикани да защитаватъ прагата на

цивилизацията отъ Балтийско до Сръди-земно море“. Тѣзи 5 държави сж създадени или увеличени отъ побѣдата на Съглашението; тѣ нѣматъ интересъ отъ възрѣждането на Германия или засилването на Русия. Никакво недоразумѣние нѣма между тѣхъ, което да ги дѣли. Съюзътъ имъ се налага. Тѣ биха създали единъ блокъ отъ 75 милиона, една нова велика сила, чийто гласъ би се слушалъ. Въ тоя блокъ е спасението; той трѣбва да се създаде прѣди възрѣждането на Русия, иначе тия държави сж въ опасностъ.

Тѣй проповѣдва г. Таке Ионеску. Изглежда даже, че статията е написана отъ самия него. Щастливецъ, обаче, трѣбва да е г. Ионеску, когато вижда само обединяването на тоя блокъ, а не вижда онова, което го разделява; задатитѣ на единъ подобенъ блокъ биха били толкова много и толкова трудни, че неговиятъ тѣнакъ грѣбнакъ и високъ ръстъ — той почна отъ Балтийското и стига до Сръдиземното море, — не изглежда да могатъ тѣй лесно да издържатъ. Освѣтъ ако блокътъ би намалявалъ по възможностъ повече отъ излизнитѣ търкания съ други съсѣди, ако и малки и недостойни за внимание, но все-таки сжествуващи поне по-късно за бела.

Най-характерното, обаче, въ случая е, че ромжиятѣ започватъ да виждатъ залъжената улица, въ които ги вкара тѣхната ненаситна алчностъ и диятъ изхолъ.

### Режимътъ въ сѣверна Добруджа

#### Ромжия характеристика

В. „Кемаръ“ отъ 15 авг., въ една статия върху Добруджа, твърди охастрена отъ цензурата, пише:

„Олигархията, която създаде Кюстенджа, бисера на Черно море, сѣ банитѣ, въ които се кѣпѣха кургизанки, и въ казиното, въ което се разсипаха богатства на игра... (слѣдва цензурирано). Отъ 1877 г. не е направено почти нищо за духовното и търговско развитие. Единствено кюстенджанското пристанище се е раздало единъ мигъ на симпатията на ония, които обичатъ да се забавляватъ. Но добруджанскитѣ работници и селенитѣ сж живѣли въ най-черна забраненостъ, а отъ войната до сега въ най-черна мизерия (слѣдва цензурирано).“

За минното богатство се приготвява сжиятъ режимъ, като за всичко, което може да бжде ограбено или изтрѣгнато насила. Пятицата не сж за интереситѣ на населението — при все, че на всѣка стѣпка намиранъ карниери, — а за интереситѣ на централизацията и акапариранието. Всѣки помощникъ на селски писаръ върши реквизиции, взема коня отъ подъ тебе и ти спира колата на срѣдъ пътя — въ името на „висши съображения“. Терорътъ на тайнитѣ доноси изостра умразата между жителитѣ, които сж повече отъ оголени. Нѣматъ сѣчица, нѣматъ кѣши, нѣматъ добитъкъ. (Цензурирано).

### Le Mouvement Dobroudjaïn

Bulletin de l'Organisation Dobroudjaïn en Bulgarie  
Paraît le 1er, le 10 et le 20 de chaque mois.  
Rédaction et Administration place „Tcherni Dania“  
Телефонъ № 309

Abonnements: Bulgarie: 6 mois 9 frs., un an 13 frs.  
Etranger: 6 mois 10 frs., un an 20 frs.

Намира се за продажъ при всички вѣстни-  
карски агенции въ Царството. Въ София  
за продажъ при вѣстникарскитѣ будки.

Единъ брой 50 ст.

Приматъ се абонати чрѣзъ Администра-  
цията, площадъ „Черна Джамия“ 5—София

# Шайкаджийството въ Добруджа.

## Български или ромжиски шайки.

### Куртбунарска околия.

На 31 юли т. г. по шосето Куртбунар—Силистра, близо до село Гюлеркой е бил убит един ромжиски полицейски стражар от някаква шайка. Сжия ден тази шайка, състояща се от 4 човѣка, неизвестно от каква народност, съ турски дрехи, уловила жителя на сжщото село Юрданъ Мариновъ, който е работил на нивата съ жена си. Взели му хляба, слѣд като му нанесли тежък побой, заповили жена му, на която посегнали върху честта ѝ, обаче, при една случайност я пуснали и избѣгали. От показанията на сжкия Мариновъ и жена му, шайката е била неизвестно от каква народност хора, говорили на турски езикъ, но развалено, а — отлично ромжиски, и по всичко изглежда да сж ромжиски. Ромжиският, за да прикриятъ, че шайката се състои от ромжиски, подготвили някакви турци от сжщото село, за да установятъ, че тѣ видѣли шайката и, че тя се е състояла от българини, за да прикриятъ терора надъ българското население, което обвиняватъ въ шайкаджийство.

За тази цѣль заповили женитѣ на Петъръ Недѣлковъ, Георги Ст. Гичевъ, Недѣлко Илиевъ и Балущъ Георгиевъ, мжжетѣ на които сж избѣгали отъ порано въ България, като по-състоятелни отъ селото съ цѣль да се възползуватъ отъ тѣхнитѣ богатства, арестували ги и ги малтретирали най-вulgарно, а Юрданъ Мариновъ, който е настоявалъ, че шайката е неизвестно отъ каква народност и отъ кждѣ е, обаче, по разговора изглежда да сж били ромжиски, е билъ битъ, до като е билъ принуденъ да каже, че сж българини. Така ромжиски обвиняватъ българското население въ шайкаджийство.

**С. Кайрякъ.** На 1 августъ жителъ Стоянъ Драгановъ отишълъ е да жъне ечемикъ въ собствената си нива. Въ това време сж били при селото отъ куртбунарското лѣсничейство, придруженъ отъ трима горски стражари. Още съ идването започнали да стрѣлятъ върху жътаритѣ и тѣ се разбѣгали. Слѣдъ това му забранили да жъне нивата подъ прѣдлогъ, че нивата е била близо до гората и че била новоразработена. Реколтата вземалъ бригадирътъ съ стражаритѣ. По сжкия начинъ е отнето отъ Димитъръ Р. Перевъ 5 дек. ечемикъ и отъ Желѣзко Димитровъ 7 дек. ечемикъ.

**Въ Кючук-Абунаръ** на 16 августъ т. г. горскиятъ стражаръ е спрѣлъ добитъка на населението, като е прѣдложилъ да се събере за всѣки едъръ добитъкъ по 4 лева, а надребенъ — по 50 ст. пашинатъ, иначе нѣма да освободи добитъка за паша, като е казалъ, че по-рано събиралъ за държавата, а сега за себе си. Населението нѣмало що да прави, събрало горната сума, прѣдало я на горския стражаръ, слѣдъ което добитъка билъ освободенъ на паша.

**С. Караджаотъ.** Госкиятъ стражаръ е спрѣлъ въ селото добитъка на населението, като имъ прѣдложилъ да събератъ за всѣки едъръ добитъкъ по 4 лева, а на дребенъ по 50 ст. пашинатъ, иначе нѣма да освободи добитъка имъ на паша. Нѣкон отъ населението сж го помолили да се разбератъ помежду си. Той се е съгласилъ, като е взелъ по едно агне отъ Ганчо Кралевъ, Яни Николовъ, Нейко Станчевъ, Георги Добревъ, Василъ Ганчевъ, Георги П. Чолаковъ, Илчо Георгиевъ, Мустафа Ахмедовъ, Желѣзко Димитровъ, Василъ Добревъ, Станчо Георгиевъ, Злати Георгиевъ, Димитъръ Коевъ, Тодоръ Костовъ и Димитъръ Николовъ, а отъ Стоянъ Жековъ, Велико Миневъ и Иванъ Николовъ по едно яре, слѣдъ което добитъка имъ билъ освободенъ на паша. Този горски стражаръ, отъ както е дошълъ, всѣки денъ събира данъка за паша.

**С. Олукий.** Кметскиятъ намѣстникъ Калущъ Паневъ Войковъ и горскиятъ стражаръ Георги Ширбановъ събрали отъ жителитѣ на селото 3000 лв. за пашинатъ на добитъка, която сума подѣлили помежду си.

**С. Бейбунаръ.** Жителъ Косто Радевъ, 50-годишенъ, жененъ съ 5 дѣца, разправя слѣдното:

„Ромжискиятъ кметъ Везало, татаринъ, искаше отъ мене рушветъ, както и на много други, но азъ не му дадохъ. Почна да ме прѣслѣдва тогава. Хвърля обвинение върху ми, че съмъ убилъ единъ ромжиски шпионинъ прѣзъ врѣме на отстѣпленieto. За да не ме прѣбиятъ ромжиски, азъ бѣхъ принуденъ да се крия изъ околнитѣ села. Но почнаха да малтретиратъ сѣмейството ми, за да ме изкажатъ. Принудиха ме да избѣгамъ, но сѣмейството ми изнемогва подъ терора на ромжиската администрация.“

Георги Илиевъ отъ сжщото село, 30-годишенъ, жененъ, разправя: „Почнаха да ме търсятъ за войникъ ромжиски. Азъ служихъ въ българската армия 36 наборъ. Шефътъ и кметътъ на общината искаха ми пари, но не имъ дадохъ. Крихъ се изъ село 1 мѣсець. Почнаха да прѣслѣдватъ сѣмейството ми и азъ бѣхъ принуденъ да избѣгамъ.“

Христо Тодоровъ отъ сжщото село, служилъ въ българската армия — наборъ 35, разправя: Ромжискиятъ почнаха да ме прѣслѣдватъ. Прѣзъ м. юни повикаха ме за войникъ, но азъ не се явихъ, слѣдъ това почнаха да прѣслѣдватъ сѣмейството ми и азъ бѣхъ принуденъ да избѣгамъ.“

### Силистренска околия.

На 27 юли т. г. нотариътъ на кюсейлънската община е вземалъ отъ жителитѣ на общината 2 каруци съ коне, съ цѣль да прѣкара багажа си отъ гр. Силистра въ с. Кюсейлънъ. Прѣзъ врѣме на пктуването имъ близо до село Малка Кайнаража излѣзла прѣдъ тѣхъ една шайка, взела каруцитѣ съ багажа, свързала каруцаритѣ въ гората и откарала каруцитѣ съ багажа неизвестно гдѣ.

Възползувани отъ този случай, ромжискиятъ заставя прѣсѣднитѣ отъ селото Бей-Бунаръ: Тодоръ Бояджиевъ, Иванъ Минковъ, Мито Тодоровъ, като иматъ прѣдъ видъ, че тѣхъ невини хора ще могатъ да имъ заплатятъ загубитѣ, свързватъ ги и ги изпращатъ въ кюсейлънската община и отъ тамъ били откарани неизвестно гдѣ.

**С. Гърлица.** Жителъ Иванъ Матевъ, 30-годишенъ, жененъ съ двѣ дѣца, разправя:

„Бѣхъ войникъ въ българската армия. Слѣдъ като се демобилизахъ, настанихъ се да живея въ селото. Дойдоха ромжиски, смѣниха кмета и туриха Маринъ Димитровъ, който, като съдружникъ на ромжиската администрация, не остави нито единъ българинъ неразплаканъ, ни едно българско сѣмейство неограбено, не бито, не унижено. Почна да ме прѣслѣдва подъ прѣдлогъ, че съмъ билъ български войникъ и български шпионинъ. Понеска ми пари, азъ не му дадохъ, понеже нѣмахъ. Хванаха ме единъ денъ съ шефа, биха ме до смъртъ и ме принудиха да се крия изъ село нѣколко мѣсеца. Почнаха да изезаватъ жената и дѣцата ми за да ме изкажатъ до като ме принудиха да избѣгамъ.“

Караха жената и дѣцата да работятъ на тия ромжиски, които сж били въ ромжиската армия. На всѣки българинъ, които бѣха принудени да избѣгатъ, отнеха имъ всѣки посѣви, всѣкия добитъкъ и покжщина и я раздадоха на ромжискиятъ.“

Димитъръ Тодоровъ на 45 години, жененъ съ двѣ дѣца, жителъ на сжщото село, разправя:

„Ромжискиятъ почнаха да ме прѣслѣдватъ, защото бѣхъ войникъ въ българската армия и слѣдъ демобилизацията стражаръ. Принудиха ме да избѣгамъ, отнеха ми всѣкиятъ посѣви, добитъкъ и покжщина, 80 овце и нищо не ми оставиха и каратъ жена ми и дѣцата ми да работятъ безплатно на ромжискиятъ, на които дадоха моето имане.“

**С. Алфатаръ.** На 27 юли т. г., по заповѣдъ на ромжиската администрация, сж издадени 30 души българини да отидатъ да пожнатъ нивитѣ на ромжискиятъ власти, ниви — притежание на българини, но отнети. Жетвата е била далечъ

повече отъ 20 км. — въ с. Буджакъ и разбира се, всичко е безплатно.

**С. Бабукъ.** На 27 юли т. г. ромжиската администрация въвежда слѣдния начинъ за вършене, което е лесенъ начинъ за вземане на рушвети отъ населението: всѣки е длъженъ да тури толкова снопа на гумното за вършене, колкото стражарътъ заповѣда и, слѣдъ като се изкара хармана, притежателътъ е длъженъ да подпише въ декларацията, поднесена отъ ромжиския стражаръ и въ нея да се впишатъ толкова крини, колкото стражарътъ заповѣда. Разбира се, стражарътъ заповѣда да се впишатъ винаги повече за да му се дадатъ пари.

**С. Царъ-Асьново.** На 27 юли т. г. ромжиски горски стражаръ отъ с. Сжнжръ-Ени-Махле е изкаралъ 10 души жетвари да пожнатъ нивата на Недѣлко Януковъ отъ с. Царъ-Асьново, която нива ромжискиятъ власти подаряватъ на въпросния стражаръ, защото Януковъ е билъ заставенъ да избѣга въ България.

По аферата за убийството на ромжиския стражаръ въ допълнение се узнава, че ромжиската полиция, слѣдъ като е вземалъ пари отъ арестуванитѣ български жени и мже, освободила ги.

Убитиятъ стражаръ ималъ е и другаръ — ромжиски стражаръ. Тѣ пктували отъ с. Авдула за гр. Силистра и владели съ себе си двѣ ромжиски жени съ леко поведение. Шайката нападна стражаритѣ, убива единия, а другиятъ избѣгва. На женитѣ нищо не е казано и тѣ продължили пкту си за с. Алфатаръ, Силистренско. Тия жени, въ послѣдствие се установява, че имали връзка съ шайката и работата била изкуствено нагласена, за да стане убийството. Любовна афера. Така ромжиската шайка, поради тия причини, нападна стражаръ и извърши убийството. Ромжискиятъ разбралъ това, но трѣбвало да се хвърли обвинение върху българското население по много понятия причини. Не е останалъ нито единъ българинъ, жена или мжжъ, който да не е обвиненъ въ съпротивление, слѣдователно, да не е ограбенъ, битъ и униженъ.

## Животътъ въ Добруджа.

Василъ Желевъ, 20 год. и Димо Кирчевъ, 31 год., и двамата земледѣлци отъ с. Добромиръ, околия Кузгунска, напуснали селото на 11 августъ, описватъ положението въ много черни краски: Режимътъ, който е наложенъ, нѣма име. Никаква сигурност, никаквъ редъ, никаква законност, никаква справедливост не сжществуватъ. Анархия, безредие, своеволие, безчестие и потисничество днесъ царува въ нашата многострадална Добруджа. Всичко е оставено въ ржцѣтъ и на волята на една развилила администрация.

Веднага слѣдъ оттеглянето на българскиятъ власти и идването на ромжискиятъ настанаха черни дни за населението. Посѣгна се върху храната му, добитъка, имота. На мнозина кжщитѣ бѣха разграбени. Тия, които трѣбва да въдворяватъ мирътъ, тишината, редътъ, станаха организатори на ограбването на населението. Всѣки български кжщи бѣха два пкти обискирани отъ ромжискиятъ власти за оржжия. Такива не намѣриха, защото нѣмаме. Обискитѣ бѣха съпроводени отъ едно въ пълната смисълъ на думата

разграбване на покжщината и добитъка на българитѣ. Мнозина бѣха бити, задѣто протестираха противъ това разбойничество. Между злѣ бититѣ съмъ и азъ, Василъ Желевъ. Други бѣха: Тодоръ Гочевъ, 45 г., Желю Николовъ, 30 год., Димитъръ Тодоровъ, 22 г. Биха ни много безчовѣчно и жестоко. Двама жандарми те държатъ: единъ за главата и раменитѣ, други за краката, а третия — нанаса удари съ приклада на пушката. Обискването стана прѣзъ мѣсець януари н. г.

Нанасянето побой е нѣщо много-обикновено за ромжискиятъ жандарми, нѣщо повече, то е система, вмѣнено имъ е въ дългъ. Единъ отъ най-злѣ бититѣ е Тодоръ Вълковъ. Два пкти бѣ битъ и отъ ноктитѣ се изтрѣгна само срѣзъ рушветъ. Българскиятъ и германски документи не се признаватъ отъ ромжискиятъ власти и добитъка, за който иматъ такъвъ до-

кументъ, се счита безстопанственъ и се отнема. Вѣренъ съдружникъ на жандармитѣ е кмета ни Анастасъ Бждя, единъ мизеренъ типъ, съ черна сатанинска душа, който не изпуска случай да се хвали, че най-голъмо удоволствие изпитвалъ, като тормози и мжчи българитѣ. Българскиятъ езикъ се най-жестоко прѣслѣдва. Българската книга е подложена на унищожение, а срѣзъ притежателя ѝ се прѣдприема грозно гоение, като „опасенъ елементъ“. Даже дѣцата ни сж заплашени. Да, и спрѣмо невинитѣ дѣца сж жестоки, и тѣхъ не оставятъ на мира. Много майки бѣха бити отъ жандармитѣ и кмета, дѣто сж говорили на дѣцата си на български езикъ.

Азъ, Димо Кирчевъ, бѣхъ обвиненъ, че прѣзъ врѣме на сегашната война съмъ билъ шпионствувалъ. Това бѣ интрига на многѣ лични врагове ромжиски. Обвиненъ бѣхъ сжщо, че съмъ билъ дезертьоръ отъ ромжиската армия. Прѣзъ мѣсець априлъ н. г. ме откараха чакъ въ Бесарабия, въ 7 полкъ, но за щастие правото възтържествува, разбира се, не съвѣтъ току така, само отъ любовъ къмъ истината. Даденъ ми бѣ нужния документъ, че съмъ свободенъ. Прѣзъ мѣсець май н. г. азъ се върнахъ дома си. Моканитѣ не можеха да търпятъ, дѣто азъ съмъ освободенъ и не слѣдъ дълго врѣме подъ тѣхно давление жандармитѣ не изпуснаха случая да ме тормозятъ. Така най-послѣ принуденъ бѣхъ да напусна домогъ си, за голѣма радостъ на враговетѣ си.

Посѣвитѣ и земитѣ на българитѣ се отнематъ. Това се върши подъ ржководството на шефулъ доменилоръ Предеску, седалището на който е въ с. Паракъой. До бѣгството ни бѣха отнети на мнозина земитѣ и посѣвитѣ, но ние помнимъ: на Кирчо Кръстевъ, 70 год. — всѣката земя; на Тодоръ Вълковъ, 55 г. — всѣкиятъ посѣви; на Тодоръ Гочевъ, 45 г. — посѣвъ и земя (20 хек.); на Юрданъ Николовъ, 33 г. — 35 хект. посѣвъ; на Иванъ Панайотовъ, 35 г. — посѣвитѣ и земята (10 хект.); на Христо Желевъ, 40 г. — посѣвитѣ и земята (20 хект.); на Рачо Стояновъ, 60 г. — посѣвитѣ и земята (10 хект.); на Никола Стояновъ — посѣвъ и земята (10 хект.); на Тодоръ Беновъ — сѣтото (13 хект.); на Никола Велковъ — сѣтото (20 хект.); на Желю Димитровъ, 70 год., оставени му само 2 хект. за храна на 7-члението му сѣмейство и добитъка му; на Желю Георгиевъ, 45 год. — сѣтото и земята (22 хект.).

### Положението въ крайграничитѣ села.

На 11 августъ н. г. сж пристигнали и установили въ всѣки крайгранични села по 10—15 души ромжиски жандарми, споредъ важността на пункта: въ Малко-Ботево сж пристигнали 10 души, въ с. Кадево — 13 д., въ с. Сердиментъ — 10 д., въ с. Владимирово — 10 д. и веднага сж започнали патрулирането си край границата въ групи отъ 5 до 10 души.

На 12 т. г. десетъ души жандарми сж отишли на домлинка на Иванъ Русевъ, жителъ отъ с. Сердиментъ, и сж вземали всичкото му издоено отъ козитѣ му млѣко насила, безъ да платятъ нито стотинка. Когато Русевъ имъ заявилъ, че млѣкото е ангажирано отъ мандаритѣ, тѣ насочили пушкитѣ си, и едни съ приклади, други съ дулото, сплсалили го и задигнали и отнесли въ квартирата си млѣкото. Сдобиватъ още, че слѣдъ това жандармитѣ трѣгнали като бѣсни отъ кжща въ кжща и насила сж събирали хлѣбъ, сирене, пилета, яйца и др.

На 12 августъ н. г. срѣзъ 13 с. м. една тѣла ромжиски жандарми трѣва отъ къмъ Сердиментъ за къмъ Кадиево по самата граница и почватъ да стрѣлятъ по направление на селото Коркутъ, което е вжтрѣ въ България. Вслѣствие на тая стрѣлба населението въ с. Коркутъ е било цѣлата нощъ въ тревога.

Отъ нѣколко деня жандармитѣ търсятъ кадиевскиятъ жители и, когато заловятъ, откарватъ го въ общината и насила го накарватъ да подпише, че желае да му се даде избирателна карта.

На 13 того ромжискиятъ жандарми събиратъ материалъ, за да правятъ ромжиската материя, който бѣ на границата до с. Кадиево прѣзъ 1916 година.

## Положението.

Споредъ непробвѣрени още извѣстия, разрѣшението на тракийския въпросъ пакъ се отлага. Между това, проектите за разрѣшението му постоянно се увеличаватъ, въпреки очевидността на фактите, които говорятъ противъ една политика на подхранване апетитите на нашите съседни.

Ако гръцката окупация на Смирна създаде на конференцията повече главоболне, отколкото мирътъ съ Германия; ако ромънската окупация на Унгария прѣдизвика международните сѣдници да реагиратъ рѣзко; ако най-сетитѣ, даже Черна-Гора се принуди да протестира ежедневно противъ „братския режимъ“, който сѣрбитѣ въвеждатъ тамъ, — не е ли ясно, какво положение ще се създаде на Балканите въ случай, че гръците се оставятъ да разпореждатъ въ Тракия, ромъните — въ Добруджа и сѣрбитѣ — въ Македония?

Тоя въпросъ не може да не смущава прѣдставителите на великите сили и американците, които сж най-малко заинтересовани въ европейските работи, съ право указватъ на опасността, ако се удовлетворятъ апетитите на букурещките съдружници.

Балканските въпроси фатално се съединяватъ съ мало-азияските въпроси. Заговаря се даже, да се остави разрѣшението на тракийския въпросъ заедно съ турските въпроси, като бждещата сѣдба на Тракия се впише въ отдѣлна клауза на мира съ Турция. Опасността, които могатъ да произлѣзатъ отъ такова положение на нѣщата, е очевидно. Тѣ засѣгатъ не само английските интереси, американския мандатъ върху Цариградъ, но и бждещата политика на Русия, която слѣдъ направените декларации на нейните прѣдставители въ Парижъ, ще има още да каже послѣдната си дума.

Поради тракийския въпросъ, въпросътъ за Добруджа се сне отъ сцената. Разрѣшенъ ли е той, или остава да се рѣшава съ прѣки прѣговори между България и Ромъния, не е още ясно.

Ромъния, заглавикана съ голѣмата плячка, която ѝ падна въ Унгария и съ прѣдстоящата си нова офанзива противъ Русия, изглежда да се счита въ повече привилегировано положение дори отъ Венизелосъ. Ако се укаже върно, че ромънската делегация е по-вѣрна да се яви въ Парижъ най-късно до края на тоя мѣсець, трѣбва да очакваме, че къмъ първата половина на мѣсець септември и положението по въпроса на Добруджа ще се изясни.

## Шипка

Въ историята на нашата епическа борба за освобождението и обединението на българската нация стои и героичната защита на Шипка.

Скромно и безшумно се отпразнува празникътъ 11 августъ (старъ стилъ) миналата недѣля въ София. Старите ветерани, които не мръднаха прѣдъ ожесточените атаки на Сюлейманъ паша, чествуваха почти сами великото дѣло, което тѣ завѣщаха на свободна България.

Слѣдъ двѣ катастрофални войни, младите като че ли не намириха достатъчно морални сили да поздравятъ своите бащи, които съ открито чело

могатъ да имъ кажатъ: „Ние побѣдихме. Побѣдихме защото имаме въра въ себе си, въ великото дѣло, на което служиме. И нито единъ въпросъ не смути нашата съвѣсть.“

Да тѣ умираха съ вѣктъ: „Да живѣе България!“

И ние, прокудените отъ своите родни огнища, ние, които защитавахме Калиманци, когато ромъните прѣзъ 1913 година бѣха вече господари на нашите полета, на живота и имота ни, ние сжщо съ открито чело можемъ да погледнемъ на старите шипченски герои и да имъ кажемъ: „И ние имаме своя дѣлъ въ вашето дѣло. Петра, Калиманци, Добричъ, Кубадинъ — редица още имена показватъ, че ние сме останали вѣрни на вашия завѣтъ. И ще останемъ.“

Шипченските височини — това сж пирамидите на българската побѣда. Отъ нея, може би, въ бждеще нѣма да стане нужда, ако въ Парижъ ни дадатъ справедливостъ.

Нека се надѣваме, че кървавите побѣди ще бждатъ замѣнени съ побѣди на полето на мирния трудъ, което сжщо ще ни спомяна за Шипка, но само за да благодаримъ на ония, които ни дадоха свободата. Ако ли пъкъ, въпреки очакванията, Парижъ се окаже за насъ мащеха майка, Шипка ще стане съединително звѣно между двата братски народа, чийто сѣдба, по своята трагичностъ, надминава всичко, което историята е отбѣлявала.

До като България има Шипка, тя нѣма да загине.

Поклонъ прѣдъ шипченските герои.  
М. Бончевъ.

## Сѣборътъ на македонските братства.

Очаквайки рѣшението на мирната конференция, добруджанци, македонци и одринци дадоха всички доказателства за доверието, което хранятъ къмъ великите арбитри на свѣта. Прѣдъ нашите очи една слѣдъ друга получиха право на самоопредѣление много нации; остана само българската нация.

Нейното право на самоопредѣление се успорва отъ нашите съседни — гръци, сѣрби и ромъни, слѣдъ като сами получили това право въ единъ мащабъ, за който не сж мечтали и най-смѣлитѣ тѣхни водители.

Единичното възражение, което се прави противъ нашето обединение е това, че България се е била на страната на противниците на Съглашението. На това възражение българскиятъ народъ противопостави поведението на гръци, сѣрби и ромъни до нашата намѣса, тържествените декларации на Съглашението и принципите на Уйлсона.

Спорътъ спрѣ тукъ. Той още не е разрѣшенъ, по простата причина, че не сж допуснати свободни дискусии между нашата делегация и оная на съседите ни. Това създава опасения, че нашата права кауза нѣма да бжде достатъчно добре осветлена и жителите отъ поробените части на нашето отечество се виждатъ принудени все по-често да размѣнятъ мисли върху бждещата си сѣдба.

Слѣдъ сѣбора на тракийците, на 24 августъ се състои деветиятъ редовенъ сѣборъ на македонските братства. Освѣнъ досегашните делегати отъ София и провинцията, присѣстствуваха още прѣдставители на емиграцията въ Антосъ, Стара-Загора, Шуменъ, Никополъ, Ямболъ, Провадия и пр. Присѣстствуваха сжщо двама делегати на новооснованото Кочанско братство въ София. Въ послѣдвалите разисквания се размѣниха мисли по общото положение на македонския въпросъ, както и се обсъдиха нѣкои въпроси отъ вътрѣшенъ характеръ въ връзка съ свикването на извънредния сѣборъ, който ще се състои въ твърдъ близко врѣме. Послѣдвалото и обширно се разгледаха срѣдствата за постигане на пълно единство въ срѣдната на емиграцията. Прѣдседателятъ заяви, по тоя случай, че както въ миналото, така и сега той, въ желанието си да нѣма нито сѣнка отъ разщепление всрѣдъ емиграцията, е готовъ всеки моментъ да се оттегли, ако това би се счело като една жертва отъ естество да улесни постигането на желаното помирение и единотѣствие. Подобно оттегляне той не счита като лична жертва, защото за него мѣстото, което е заемалъ, не е било, освѣнъ единъ

постъ на тежка отговорност, за който той никога не е аспириралъ. Въ туй отношение абсолютно никаква прѣчка не е сжществувала и не сжществувала отъ страна на комитета. Избра се съ всеобщо съгласие комисиия, която да направи послѣденъ опитъ за постигане на помирението и да прѣдстави въ идния редовенъ сѣборъ писменъ докладъ за резултатите отъ своята задача.

Ние поздравяваме македонците съ инициативата да внесатъ единство въ своята организационна работа, тъй необходимо, за да се посрѣщнатъ еднотѣшно грядущите събития.

Защото — не е тайна, — разединението е ползувало само нашите неприатели.

## Малцинството въ Ромъния

Изявления на д-ръ Майеръ Ебнеръ

„Адевърулъ“ публикува едно интервю съ шефа на еврейската националистическа партия отъ Буковина, д-ръ Майеръ Ебнеръ. При все, че цензурата е окастрила на десетъ мѣста цѣли пасажии, все е останало доста да се прозрѣ недоволството и разочарованието.

Д-ръ Ебнеръ се оплаква, че несправедливостъ и злоупотребления се вършатъ повече отъ дребните чиновници. Много зло прави, обаче, и мѣстното ромънско правителство. То изключва еврейците отъ всички политически и икономически мѣста. Еврейците сж почти изключени отъ търговската и индустриална камара; търговия, като тази съ солъ и тютюнъ, което е било въ тѣхни ръцѣ, сега имъ сж запрѣтени.

Населението възлагало всичките си надежди на бждещето велико народно събрание, гдѣто се надѣватъ, че ще има хора съ по-широки възгледи. Ромънското правителство искало веднага, въ нѣколко мѣсеца да ромънизиратъ областта. Ебнеръ знае, че ромънската интелигенция е антисемитска, но мисли, че широките народни маси не сж. Той иска, гласоподаването да става по народности, или поне градовете и селата по отдѣлно, което сега не прѣдвижда ромънскиятъ законъ. Той знае, че ромънските партии не сж благоприятни спрѣмо еврейците. Надѣва се, че еврейците образуватъ отдѣлна национална група, която ще сътрудничи съ ромънски неантисемитски партии. Ще се опитатъ да се сближатъ съ другите национални меньшества, понеже иматъ да защитаватъ сжшните права.

Всичките народности ще искатъ на първо мѣсто справедливостъ отъ „парламента на Ромъния“. Лигата на народите ще остане като послѣдно убѣжище — въ краенъ случай. И ние, еврейците прѣдпочитаме да искаме справедливостъ въ страната на която принадлежимъ, но искаме да ни се даде“. Въ Австрия бѣхме граждани въ пълния смисълъ на думата и не ще допуснемъ нашите права да бждатъ ампутирани.

Дали много отъ тия очаквания на еврейския първенець отъ Буковина не ще бждатъ осуетени отъ шовинистичните ромънски политики, — това ще го покаже близкото бждеще. Но скоростниятъ конгресъ отъ Сибиу на ромъните прояви толкова острѣ национализъмъ, че ние започваме да върваме, какво и отъ новите земи не ще влѣзатъ въ бждещия парламентъ на Ромъния нито много нови хора, нито много нови течения. Дано да се лъжемъ.

М. Добруджански.

## Прѣдъ всичко правда.

Свѣтлиятъ лъчъ на свободата озари многострадална Добруджа, но, уви! за много късо врѣме. чуждеицѣ, алахъ прѣдъ очите на цѣла цивилизована Европа ви наново ноктитѣ си въ тѣлото на клетия добруджанецъ. Задрънкаха веригите пакъ. Терорътъ прострѣ черните си крила. Ужасъ обзе бѣдния народъ; трагедията, играна четирисетъ години, наново се подкачи съ още по-разнообразна програма и отчаяни викове за помощъ. Плачове, ридания и проклѣтая на дължъ и на ширъ се

разнасятъ по цѣлата страна — отъ Тулча до Тутраканъ и отъ Мачинъ до Екрене. Днесъ то е играчка на една развратна и прѣстѣпна администрация.

и безчестие царува изъ цѣлата областъ. Хиляди невинни люде сж хвърлени въ затворите, хиляди отъ мъчения,

се прѣселиха въ вѣчността, а други посрѣдъ люта зима потърсиха спасение въ България. Дори къмъ дѣцата, къмъ възлюблените дѣца на Спасителя нѣма пощада. Повече отъ четиридесетъ хиляди добруджанци днесъ скитатъ тукъ немилни-недраги потънали въ черна мизерия. Днесъ къмъ васъ, сѣдници и миротворци всемирни, е обърнатъ погледа на Добруджа, пъленъ съ надежда за правда. Ще ли удовлетворите въжделението ѝ за свобода или къмъ политическата ѝ сѣдба ще се прояви сжщото равнодушие, което бѣ проявено прѣзъ 1878 и 1913 год.? Ще бждете ли равнодушни къмъ отчаяните вопли за свобода на добруджанците? Къмъ васъ, които въздигнахте въ скрижали на мира началата на г. Уйлсона, днесъ тѣ викатъ безъ разлика на народностъ: „Бждете справедливи! Стига гаврата съ човѣшките ни права! Стига гаврата съ правдата! дайте ни свобода!“

## Писма до редакцията

Г-нъ Редакторе,

Отъ день на день положението ни става все по-непоносимо и животътъ по-невъзможенъ. Анархията, безправие, своеволие, безчестие и потисничество взематъ застрашителни размѣри. Въ послѣдните дни ромънските власти усилиха терора и прѣсѣдването на населението въ нашата Добришка околия. Ежедневно тукъ пристигатъ по 50—60 души войници-жандарми, които веднага биватъ разпращани по селата, особено крайграничните, и най-ужасно тероризиратъ селените. Постоянно групи селени се докарватъ тукъ вързани. Разкарватъ ги отъ затвора до жандармерията и обратно, нанасятъ имъ най-немилолюбива и безчовѣчна побой и най-послѣ биватъ освобождавани, защото се константира, че въ нищо не сж виновни. Ще отбѣлѣжа само нѣколко факта, които сж една нищожна частица отъ дѣянията на нашите попечители.

Жителътъ на с. Кадиево, Василъ Демировъ, наклеветенъ, че е убилъ нѣкои ромънски прѣзъ войната на 1916 година, три мѣсеца бива държанъ изъ разни затвори: въ Добричъ, Кюстенджа, Браила и Яшъ, битъ до смъртъ, обранъ и ограбенъ до стотинка. Най-сетитѣ го освобождаватъ отъ сѣда, понеже е невиненъ. Жителътъ отъ с. Кюпелеръ, Иванъ Бръзниковъ, комуто сж вземали конетѣ и каруцата на ангария, понеже не отишълъ самъ съ каруцата, а пратилъ слугата си, бива задържанъ отъ геленджикския шефъ четири деня въ затвора, битъ до смъртъ и ограбенъ. Селените отъ село Сердиментъ и Срѣдно-Чамурлий сж кански пропещени отъ своеволията на ромънската жандармерия. Тѣ не сж стопани на нищо, нито сж сигурни за живота си. Жандармите разполагатъ съ имота имъ. Безъ да ги питатъ, обиратъ имъ овцетѣ, изнасятъ имъ покщинната и я отнасятъ за нуждите на тѣхните сѣмѣства. А пъкъ кокошки, пилета, брашно, масло, — насилствено ги взематъ. Напразно сж протестите на селените. Населението е ужасено и ненамирайки никаква полкрѣпа

е отчаяно, понеже вижда, че отъ нийдѣ нѣма ни най-малката закрила.

Отъ Силистренско пристигатъ свѣдѣния, че властите сж почнали изнасянето на овърханата храна. На населението оставатъ много малко количества. Слѣдъ 3—4 мѣсеца, ако не се спре изнася, ще настѣпи гладъ въ земледѣлческата Добруджа. Това, което става, никѣдъ другѣдъ го нѣма, то е възможно само подъ ромънския режимъ. Днесъ Добруджа, изнемогваща подъ нечувания гнетъ, адига ржцѣтъ си за помощъ и вика: „Помощъ, изтрѣгнете ни отъ ржцѣтъ на злодѣя! Дайте ни свобода!“

Варна, 16 августъ 1919 г.

Съ почитание. Х.

# ХРОНИКА

За делегатите от втория добруджански събор. Централният Добруджански Народен Събор покана всички делегати от втория Добруджански Народен Събор в Бабадаг, да съобщат точните си адреси на Централното бюро за подпомагане на добруджанските българи в гр. Варна. Наскоро ще бъде свикан трети редовен Добруджански Народен Събор. Датата и мястото му ще се съобщат допълнително.

Едно пояснение. От няколко месеца ни запитват, по какво се различават Върховния Добруджански Комитет от София и Централния Добруджански Народен Съвет.

Софийският Добруджански Комитет е върховно управително тяло на добруджанските емигрантски дружества, създадени в България след 1913 година и възобновени през текущата година. Той изразява исканията на организираният в тия дружества добруджански емигрант.

Централният Добруджански Народен Съвет е създаден през 1917 г. в гр. Бабадаг от представителите на населението в Добруджа и е упълномощен от двата добруджански Народни Събора, станали през декември 1917 г. и септември 1918 г. в гр. Бабадаг, да бъде тълкувател, изразител и защитник на желанията и политическите стремежи на добруджанското население.

Бъгът от хубостите на ромжкия режим. Телеграфират ни от Варна с дата 24 август: Видният риболовец от с. Джурюловка, Бабадашко, Кондрат Баранов, делегат на липованското население в северна Добруджа и подпредседател на втория Добруджански Народен Събор, тая вечер пристигнал в Варна с 58 липовани. Тях сж избягали с лодки по море, прокудени от ромжкия административен терор. На път по море с своите лодки сж още 328 риболовци липовани от с. Джурюловка, които дирят спасение в България.

Положението в с. Сердимент. Съобщават ни от с. Сердимент, околна Добричка, че жандарит, които сж пристигнали там на 11 тог на брой 10 души, сж вселили ужас в населението. Всяка сутрин, щом станат от сън, всички тръгват из селото от къща в къща по плячка. Събрали от селените дрехи, юргани и дюшечи за спане. От кого какво завърнат, вземат. От дядо Стоян Чолака на 14 тог сж взели 4 пилета и едно агне; от Панайот Киров вземали един хлѣб и четири калпа сапун за пране; от Иван Русев едно ведро мляко; от Христо Димитров сжщо едно ведро мляко и от мнозина други сирене, сланина, яйца, хлѣбове, пилета, патки и др., без да платят стотинка за всичко това и категорически отказали да платят, като заплашвали с арест и бой тия, които протестирали против това тяхно хищничество. Вследствие на произволително на ромжките жандарми, населението отчаяно моли за анкета от страна на съглашенските окупационни власти.

Жандарми шайкаджии. На 7 август н. г. Никола Йоргов, Костадин Стаматов, Ташо Стоянов, Марин Тодоров и Насуф Хасанов, от с. Есекьой (Кузгунско), които си отивали в селото да видят домашните си, между Акбунар и Екинджик, Куртбунарско, сж били нападнати от 10 души ромжски жандарми, които сж открили огън върху есекьойците, като сж убили Марин Тодоров и заловили Насуф Хасанов. Останалите благополучно пристигнали в България.

Новъ проект за обирание населението. Съобщават от вътрешността на Добруджа, че ромжките външтривали да вземат от всичката тазгодишна реколта 40%, без да платят нищо, а останалото щѣло да бъде в свободна продажба. Сигурно че, ако централната власт не се рѣ-

ши на такава постъпка, нейните органи ще го направят за своя смѣтка.

Ромжски жандарми на българска територия. На 13 тог 9 души ромжски жандарми сж се явили край село Коркут, Варненско, триста метра в България, сж плячкалжиски намѣрения.

В редакцията ни се получи хилко свѣдѣния за Генчо Димитров от с. Кочмарь, Куртбунарско, които държим на разположението на интересувашите се. При това молим, ако има хилко кочмарец да ни даде точни свѣдѣния за миналото на Димитрова, да ни събщи адреса си.

Съобщава се на бѣжанеца Григорь Георгиев от Добришко, че пенсията му книжка за 1919 година е изпратена от отделеието на пенсията при финансовото министерство до добричкия околийски началник, който я прѣдал на варненския окол. началник, от когото да я подири.

Ромжски прѣоблѣчени войници в южна Добруджа. Съобщават от с. Сердимент, че стражарит, които сж дошли на 11 тог, не сж били стражари (жандарми), а гранични войници, прѣоблѣчени в жандармерийска форма. Самит владимировски стражари изповѣдали това. Прѣдназначението им е да изпълняват граничарска служба.

ва краткия срокъ, който ще му се даде за да се срѣшне с своите колеги на австро-швейцарската граница.

## Една рѣчь на Колчакъ.

Лионъ, 25 авг. Съобщават от Омскъ: При обиколката си по фронта адмиралъ Колчакъ е държалъ слѣдната рѣчь прѣд войскитѣ: Ние се боримъ всички за възраждането на отечеството и противъ узурпаторитѣ на властта, които подъ лѣжливого име правителство на работничитѣ и селенитѣ поробиха страната. Ожесточената борба противъ болшевикитѣ ще бъде водена до крайната побѣда. Съ вашата кръв и вашитѣ страдания вие ще спомогнете за възраждането на Русия и за възстановяването на нейната прѣдшна мощь. И само за това вие се борите. Азъ нѣмамъ възможность да го кажа на всѣки войникъ отдѣлно, но бихъ желалъ думитѣ ми да дойдатъ до ушитѣ на всѣки отъ армията. Прѣдайте ги на всички брата по оружие. Спомняйте си, че въ най-труднитѣ моменти азъ ще бъда винаги съ васъ.

## Благопожелания на Нити къмъ Полша.

Лионъ, 25 авг. Съобщават от Римъ: Министъръ-прѣседателъ г. Нити изпрати съ аеропланъ едно писмо до полския министъръ-прѣседателъ г. Падеревски, комуто изказа пожеланията на италианския народъ за благоденствието на Полша.

## Французки пълномощ. министъръ въ Финландия.

Лионъ, 25 августъ. Съобщават от Хелзингфорсъ: Новиятъ французки министъръ въ Хелзингфорсъ г. Фобрь

врчи акредитивнитѣ си писма на прѣседателя на финландската република. Вечерта бѣ дадена вечеря въ честь на французкия министъръ. Всички дипломатически прѣдставители въ Хелзингфорсъ присѣтствуваха.

## По мира съ България.

Лионъ, 26 августъ. (Радиотелеграма). Днесъ върховниятъ свѣтъ разглежда текста на отговоритѣ, които ще се дадатъ на австрийскитѣ контра-прѣдложения. Той разчита да привърши проучването и да подготви окончателното рѣшение, слѣд което ще се занимае съ условията на мира съ България.

## Германското правителство и спартакиститѣ.

Лионъ, 26 авг. Германското правителство е засилило прѣдхранителнитѣ мѣрки противъ спартакиститѣ и бѣгството на капиталитѣ.

## Поляцитѣ на Березина.

Лионъ, 25 авг. Споредъ едно съобщение отъ Варшава, поляцитѣ сж завзели линията на Березина.

## Украинцитѣ въ Киевъ.

Лионъ, 26 авг. Споредъ извѣстия отъ скандинавскитѣ страни, украинцитѣ завзели Киевъ.

## Поанкаре се завръща.

Лионъ, 26 авг. Тази заранъ прѣседателъ г. Поанкаре се завърна въ Парижъ отъ триумфалната си обиколка въ Елзасъ.

## Ерцхерцогъ Йосифъ въ оставка.

Лионъ, 26 авг. Потвърждава се, че ерцхерцогъ Йосифъ и неговото министерство подали оставка.

## НОВИ КНИГИ

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ И СЕ ПУСТНА ВЪ ПРОДАЖБА КНИГАТА

## „Добруджа въ общия конфликтъ на интереси“

политико-икономически етюдъ.

отъ Д-ръ П. ВИЧЕВЪ □ □ □ Цѣна 6 лева.

Доставя се отъ редакционния комитетъ на Добруджанската организация.

Площадъ „Черна Джамия“, №. 5 — София.

На книжари 20% отстъпка.

Дружествата да съобщатъ, по колко екземпляра ще имъ сж необходими за да имъ се изпратятъ.

## Библиотека „Добруджа“.

издания на народоспомагателния фондъ „ДОБРУДЖА“.

## Излѣзли сж до сега слѣднитѣ книги отъ библиотека „ДОБРУДЖА“:

- № 1. Историческитѣ права на България върху Добруджа отъ М. Г. Марковъ. . . . . л. 2.—
- № 2. Добруджа и нашето възраждане. (културно-исторически издирвания) отъ Ст. Чилингировъ . . . . . л. 5.—
- № 3. Кюстенджанското пристанище отъ Д-ръ Пенаковъ л. 1.50
- № 4. Мемоаръ отъ Центр. Добр. Съветъ . . . . . л. 1.50
- № 5. Ромжискитѣ жестокоски надъ отвлѣченитѣ добруджанци въ Молдава, подъ уредбата на Драгомиръ Пачовъ и Д. В. Кацевъ . . . . . л. 2 20
- № 6. Стари и нови паметници въ Добруджа (художествено-етнографиченъ етюдъ) отъ Ив. Енчевъ—Видю . . . л. 12 —
- № 7. Стефанъ Караджа (ж-вотописни бѣлѣжки отъ Ст. Чилингировъ . . . . . л. 2.—

## Други издания на фонда:

- Портретъ-картина на Ст. Караджа . . . . . Цѣна л. 4.50
- Картина св. св. Кирилъ и Методий по оригинала на художника Ив. Енчевъ—Видю . . . . . Цѣна л. 10.—
- ПОРЪЧКИ за книгитѣ отъ библиотеката и другитѣ ѣ издания се отправятъ до управлението на Народоспомагателния фондъ „Добруджа“, ул. „В. Левски“ № 16 — София, или до дружество „Книжнина“ у. „Вас. Левски“ София, телеф. 1609

Въ България при всички книжарници.

## ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

(Съобщения на Б. Т. Агенция).

## Вржване австрийския контра-проектъ.

Лионъ, 25 августъ. (Радиотелеграма). Комисията натоварена да привърши отговора на австрийския контра-проектъ свърши работата си въ недѣля, едновременно съ редакционната комисия, която довърши съпроводителното писмо. Всички документи ще бъдатъ прѣдставени въ понеделникъ слѣдъ обѣдъ на върховния съюзинически свѣтъ, така че вржването отговора на г. Ренеръ е прѣдстояще. Последниятъ ще използва-